

fom driver Næring i en By og faar Indtægt deraf, maa tage Del i Byens Byrder. Jeg indrømmer, at det er gjort med det Afdrag, at Opholdskommunen fik forlods $\frac{1}{3}$ deraf endnu. Jeg kan ikke fe, at der er vundet noget væsentligt ved det ærede Medlems Forflag. Det ærede Medlem kan fige: Vi gøre ikke en eneste Person Uret for en Dre i Forhold til den nu beftaaende Stilling. Jeg tror, det ærede Medlem kan fige dette med en vis Ret; men i samme Grad, han betoner dette, i samme Grad forekommer det mig, at han nepop vækker Betydningen af fit eget Forflag, thi, fom det nu er, kan der fe visse Personer Uret, idet de af forftellige Grunde ere nyttede til Ophold i en By med meget høj Bæftatning og derfor kunne komme til at beftattes efter Reglerne der efter deres Indtægt af Næringsbedrift i de andre Byer; det er Uret mod disse Personer; men det er det beftaaende. Derimod er der andre, fom have væsentlig Fordel af de nuværende Skatteregler — og det have mange — de flippe for nogle Byrder ved det ærede Medlems Forflag. Men det er en Anklage mod det ærede Medlems Forflag; det er rimeligvis en Ubefaling for at føre det igentnem, det er muligt, fet individuelt; men efter min Mening er det en stærk Anklage mod det, for faa vidt det gaar ud paa at løse Spørgsmaalet faaledes, fom det er rigtigt i og for fig og har været stærkt oppe mange Steder. Det er uretfærdigt, at en stor Fabrikant kan kaste fig ned i en By med Næringsdrift, medens Chefen bor i en anden By, og ødelægge, hvad der eksifter af Næringsdrift af samme Art i samme By. De smaa Chefer kunne ikke forlade deres Forretning og maa høde, medens den store Forretning, fom opsluger de andre, men bor andetsteds, bliver fri for at høde, og faa efter det ærede Medlems Forflag. Men det er en Uretfærdighed og stærk Anklage mod det ærede Medlems Forflag, det fordum af Venstre begravede Forflag. Det er efter min Formening en Uretfærdighed, at man kan oprette Næringsdrift i forftellige Kommuner uden at vide, at til Driftsudgiften hører ogfaa med den af den flydende Indtægt nødvendige Stat til Kommunen efter Forholdene i Kommunen. Hvad nu de andre Kommuner angaar, indrømmer jeg, at der bliver en lille Skik tilovers til adskillige af dem; men det bliver ingenlunde en faadan Del af Skatten, fom de have retfærdigt Krav paa. Efter min Mening kan dette Forflag endog forandre de beftaaende Regler i en høft uheldig Retning for adskillige Kommuner. Jeg betvivler f. Eks. ikke, at

en stor Del af vore Godsejere, der nu figurere fom de største Statteydere i København, fordi de ere der over 4 Maaneder, ville fætte Pris paa at faa deres Stat paalignet hjemme i deres Landkommune efter langt lempeligere Regler formentlig, end de nu betale, og at de faa snarere ville flytte ind til København en Del af Aaret. Det er muligt, det kan ogsaa være, at der kan være Kommuner ude, hvor de bo, der tage lidt haardere fat end selve Københavns Kommune — kan være, jeg tænker mig Muligheden af, at faaledes kan det gaa til.

Alfaa det ærede Medlem har ganffe forladt det Grundprincip i Venstres tidligere Lovforflag, at den vedkommende Statte ligningsmyndighed i Byen har Ret til at kræve Skatten efter samme Regler af den Næringsbedrifts Indtægt, fom flyder i Kommunen, uden Hensyn til, hvor Chefen bor, og at de kun ere pligtige til at afgive høft en Tredjedel deraf til Opholdskommunen i Betragtning af, at Opholdskommunen til Skolegang og andet kan have Udgifter, foranledigede ved vedkommendes Bøllig der. Det forlader det ærede Medlem ganffe, og han erstatter det kun med, at ligesom nu fal Opholdskommunen beftemme det uden forudgaaende Oplysninger efter det samme guddommelige Skøn, fom han sætter faa høft, og faa er der derefter en Fordelingsmyndighed, fom paa Grund af senere tilkommende Oplysninger fordeler det. Det ærede Medlem kan fige, at han beholder Skatten paa Formue og Beslighed, jeg fer imidlertid ikke nogen Binding herved fremfor vor § 13, 3de med følgende Stykker, i Særdeleshed ved Siden af hans egen Formueftat, og det faa meget mindre nu, da Amtsraadene jo have faaet Egneraadene i Almindelighed til at indgaa paa visse Regler for deres Skøn, der i det hele taget væsentlig vilde falde sammen med de Regler, fom vi i Govedtræk have opstillet. Jeg fal i den Henseende erindre om vor § 13. Vi forlange en i alt Fald finkende Skala, der kan komme alle Indtægter til Gode under 6,000 Kr., dog faaledes, at Afdraget ikke maa overstige 2,000 Kr. og ikke være mindre end 200 Kr. Jeg fal endvidere erindre om, at „Afdrag i den Indtægt, hvoraf Stat fal hdes, kan yderligere tilftaa af Hensyn til at lette Skattebyrden for Familieforsørgere eller af andre særlige Hensyn, der skønnes at paavirke Statteevnen“. Jeg fer derfor ikke rettere end, at, naar De først tage i Betragtning Bestemmelsen om den finkende Skala, der væsentlig letter alle smaa Formuer, og dernæst tage Bestemmelsen om, at yderligere Redfættelser af Indtægtskatten kan finde